

Arrest

nr. 182 266 van 14 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2009 wordt een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van medische problemen van de tante van de verzoeker. Op 9 mei 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 74 087.

1.2. Op 22 juni 2010 wordt een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van medische problemen van de moeder van de verzoeker. Op 6 april 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 74 783 van 8 februari 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 23 mei 2013 wordt een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van medische problemen van de moeder van de verzoeker. Op 26 maart 2014 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 171 588 van 11 juli 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 27 december 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 9 februari 2016 wordt een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van medische problemen van de tante van de verzoeker. Op 3 juni 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 179 889 van 21 december 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 3 juni 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 9 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Bij arrest nr. 180 842 van 17 januari 2017 beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.8. Op 9 januari 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd.

1.9. Op 6 februari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; *Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Betrokkene pleegde meerdere inbreuken op de openbare orde. Ten laste van hem werd reeds drie maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nrs ME.11.LB.014694/2016, AN.11.LB.094023/2016 en AN.11.LB.091432/2016) ; vier maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (AN.12.LB.121391/2013, AN.12.LB.021791/2014, AN.18.LB.064837/2015 en ME.12.LB.014694/2016) en twee maal pv opgesteld wegens drugsbezit (ME.60.LB.030750/2016 en AN.60.LB.003018/2017).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 27.12.2015. Op 26.06.2016 en op 30.06.2016 werd aan betrokkene een herbevestiging van dit bevel betekend. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene pleegde bovendien meerdere inbreuken op de openbare orde. Ten laste van hem werd reeds drie maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nrs ME.11.LB.014694/2016, AN.11.LB.094023/2016 en AN.11.LB.091432/2016) ; vier maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (AN.12.LB.121391/2013, AN.12.LB.021791/2014, AN.18.LB.064837/2015 en ME.12.LB.014694/2016) en twee maal pv opgesteld wegens drugsbezit (ME.60.LB.030750/2016 en AN.60.LB.003018/2017).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam naar België samen met zijn moeder. Een aanvraag tot medische regularisatie van deze laatste werd op 26.03.2016 ongegrond verklaard. Op 09.02.2016 diende betrokkenes moeder samen met betrokkene opnieuw een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9yer van de wet van 15.12.1980. deze aanvraag werd op 03.06.2016 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 30.06.2016 aan betrokkene en aan diens moeder betekend. Op 26.12.2015 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden omwille van verdachte handelingen. De volgende dag werd hem een bevel betekend om uiterlijk op 03.01.2016 het grondgebied te verlaten. Betrokkene daarbij aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Op 26.06.2016 en op 30.06.2016 werd door de politie van Mechelen aan betrokkene een herbevestiging van dit bevel betekend.

Betrokkene pleegde bovendien meerdere inbreuken op de openbare orde. Ten laste van hem werd reeds drie maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nrs ME.11.LB.014694/2016, AN.11.LB.094023/2016 en AN.11.LB.091432/2016) ; vier maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (AN.12.LB.121391/2013, AN.12.LB.021791/2014, AN.18.LB.064837/2015 en ME.12.LB.014694/2016) en twee maal pv opgesteld wegens drugsbezit (ME.60.LB.030750/2016 en AN.60.LB.003018/2017). Het feit dat betrokkenes moeder en tante nog in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij verblijven immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden

naar een recent arrest van de RvV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RvV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014). Indien betrokkene, een meerderjarige man, behoefte heeft aan de zorg van zijn moeder en tante, staat het hen vrij zich aan te bieden zodat ze samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Armenië. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder moeder en tante door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RvV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in ambulante behandeling is voor psychiatrische problemen. Echter betrokkene toont niet aan dat hij voor zijn psychiatrische problemen niet terecht kan in Armenië en daar zijn ambulante behandeling verder kan zetten. Bijgevolg kan er geen schending van artikel 3 EVRM worden vastgesteld.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 27.12.2015. Op 26.06.2016 en op 30.06.2016 werd aan betrokkene een herbevestiging van dit bevel betekend. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Armenië.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 6 februari 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 7 februari 2017 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede

lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet .

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn moeder en tante nog steeds in België verblijven.

Verzoeker vormde voor zijn administratieve aanhouding één gezinscel met zijn moeder en tante. Verzoeker heeft tevens dezelfde procedurele parcours doorlopen als zijn moeder.

Zij bezitten echter nog niet over een definitieve verblijfsrecht in het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt dit gegeven tevens geaccentueerd, doch stelt verwerende partij dat een schending van art. 8 van het EVRM in casu niet aan de orde is, aangezien verzoeker zijn moeder en tante illegaal in het Rijk verblijven en zich steeds vrijwillig kunnen aanbieden om samen met verzoeker naar Armenië te vertrekken, doch aangezien zij zich niet aanbieden dient er te worden vastgesteld dat zij door toedoen van hun eigen gedrag zulks in de handen werken en dat er derhalve geen schending kan worden vastgesteld van art.

Uit het AD blijkt immers dat verzoeker zijn moeder/tante een verblijfsprocedure ex art. 9ter vrw. hangende hebben bij de RvV.

Art. 9ter. § 1. Vrw. stelt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Indien de moeder en tante van verzoeker vrijwillig of gedwongen uit het Rijk worden verwijderd, dan zullen zij hun subjectieve rechten niet kunnen uitoefenen, aangezien hun vordering zal resulteren in een vordering zonder voorwerp of belang bij de RvV.

Zij kunnen zich immers laten vertegenwoordigen door een raadsman in het kader van deze 9ter vrw. procedure in graad van beroep.

Uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker aan ernstige psychische aandoeningen lijdt, waarvoor hij – sedert een geruime tijd- in ambulante psychische behandeling is (Stukken 2).

Verzoeker verwijst naar het medisch attest Dr. J. H. (...) (Psychiater):

“Medisch-Psychiatrisch Attest

Antwerpen, 8 februari 2017

Betreft :K. G. (...), ° 07/06/1996

Genoemde man is bij mij in ambulante psychiatrische behandeling sedert maart 2016. Psychiatrisch-diagnostisch gaat het om een schizofreniforme psychotische stoornis.

De lopende medicatie bestaat uit Dipiperon 40 mg 2 co dd, bij ernstige onrust te verhogen tot 3dd.

Een overschakeling naar L.A. is in overweging, in dat geval gaat het om Xeplion 50 mg 1x/4weken, nadien de dosis aan te passen aan de klinische evolutie.

De tolerantie van patiënt voor paliperidone dient in dit geval wel voordien nog te worden bevestigd door enkele weken perorale therapie met deze molecule.

Het lijkt het me vooral aangewezen dat patiënt in de hem vertrouwde omgeving van zijn familie (moeder, tante, ...) kan verblijven. In een hem vreemde omgeving is het risico op psychotische decompensatie aanzienlijk verhoogd, met symptomatologie van onrust, agitatie, realiteitsvervalsingen in de perceptie, en eventueel agressieve reactievorming.

De lopende psychiatrische behandeling bij mij bestaat uit antipsychotische medicatie (cf. supra), en supportieve psychotherapie.

Het is ten zeerste aangewezen dat deze behandeling kan worden verdergezet.

Dr. J. H. (...)

Psychiater

Riziv (...)”

Er wordt door dezelfde behandelende arts gestipuleerd dat continuering van mantelzorg door familie ten zeer aangewezen is, in concreto moeder en tante van verzoeker.

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. de zorgwekkende medische toestand van verzoeker en de daaraan verbonden onontbeerlijke mantelzorg vanwege zijn moeder en tante, die nog steeds in België verblijven, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, aangezien de medische stukken zich al reeds in het administratief dossier bevonden.

De blote bewering dat ingevolge het niet vrijwillig aanbieden van verzoeker zijn moeder en tante bij verwerende partij ten einde samen naar Armenië terug te keren en dat verzoeker niet aantoonbaar is dat hij in Armenië niet terecht kan voor ambulante behandeling van zijn psychische problemen - zonder een afdoende onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen – ontkracht het bijzondere nood aan mantelzorg vanwege de moeder en tante jegens verzoeker niet.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Er dient in het verlengde hiervan te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een

werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM zulks een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker.

In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek, temeer daar verzoeker klaarblijkelijk aan ernstige psychische aandoeningen lijdt en zijn wankelende psychische toestand verwerende partij precies tot meer nauwlettendheid zou moeten nopen.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast"⁴¹.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Het louter gegeven dat opzichtens verzoeker enkele processenverbalen werden opgesteld, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / medische toestand van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet.”

3.3.2.2.1. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat het door hem ingeroepen artikel 5 van deze richtlijn daarbij niet (correct) omgezet zou zijn, kan hij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt aangevoerd.

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/14, § 3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij zonder een geldig visum op het Schengengrondgebied verblijft en omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu te zijnen laste “*reeds drie maal pv (werd) opgesteld wegens zware diefstal*”, “*vier maal pv (werd) opgesteld wegens gewone diefstal*” en “*twee maal pv (werd) opgesteld wegens drugsbezit*” en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij om de zonet genoemde reden een gevaar is voor de openbare orde en omdat hij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 27.12.2015*”. Voorts wordt in de beslissing tot terugleiding nog gemotiveerd omtrent het feit dat de moeder en de tante van de verzoeker (ook illegaal) in België verblijven en omtrent de psychiatrische problemen van de verzoeker.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levens einde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten. (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk worden gehanteerd bevestigd en vermeld dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen verwijst de verzoeker naar een medisch attest van zijn psychiater waarin wordt gestipuleerd dat “*continuering van mantelzorg door familie ten zeer aangewezen is, in concreto moeder en tante van verzoeker*”. Hij meent dat de bestreden beslissing “*op geen enkele wijze rekening (houdt) met deze belangrijke omstandigheid nl. de zorgwekkende medische toestand van verzoeker en de daaraan*

verbonden onontbeerlijke mantelzorg vanwege zijn moeder en tante, die nog steeds in België verblijven". In de bestreden beslissing wordt evenwel terdege rekening gehouden met de medische situatie van de verzoeker. Meer bepaald wordt overwogen dat de verzoeker "*niet aan(toont) dat hij voor zijn psychiatrische problemen niet terecht kan in Armenië en daar zijn ambulante behandeling verder kan zetten*" en dat, indien hij "*behoefte heeft aan de zorg van zijn moeder en tante, (...) het hen vrij (staat) zich aan te bieden zodat ze samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Armenië*" en dat "*(i)ndien zij zich niet aanbieden, (...) niet anders (kan) dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder moeder en tante door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt*".

De verzoeker betwist deze motieven niet, doch meent dat deze beweringen, zonder dat een afdoende onderzoek is gebeurd naar de "*specifieke omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen*", zijn "*bijzondere nood aan mantelzorg*" vanwege zijn moeder en tante niet ontcrachten. Voor zover de verzoeker met de "*specifieke omstandigheden*" bedoelt dat "*zijn moeder/tante een verblijfsprocedure ex art. 9ter vrw. hangende hebben bij de RvV*" en hun vordering bij een verwijdering van het grondgebied "*zal resulteren in een vordering zonder voorwerp of belang bij de RvV*", wordt er op gewezen dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt enkel blijkt dat de tante van de verzoeker nog een hangend beroep heeft bij de Raad en dat de beslissingen die ten aanzien van de machtigingsaanvragen om medische redenen in hoofde van de moeder van de verzoeker zijn genomen definitief zijn. Aldus maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zijn moeder met hem zou meegaan naar Armenië om aldaar bij hem te verblijven en voor hem te zorgen. Bovendien wordt er op gewezen dat in het medisch attest van zijn psychiater van 8 februari 2017, waaruit de verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, niet blijkt dat er een bijzondere nood is aan mantelzorg, doch dat het vooral "*aangewezen*" lijkt dat hij in de vertrouwde omgeving van zijn familie (moeder, tante) kan verblijven.

Aldus maakt de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat hij zich in een situatie bevindt waarbij er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar of waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstand.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij vóór "*zijn administratieve aanhouding één gezinscel (vormde) met zijn moeder en tante*".

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene pleegde bovendien meerdere inbreuken op de openbare orde. Ten laste van hem werd reeds drie maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nrs ME.11.LB.014694/2016, AN.11.LB.094023/2016 en AN.11.LB.091432/2016) ; vier maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (AN.12.LB.121391/2013, AN.12.LB.021791/2014, AN.18.LB.064837/2015 en ME.12.LB.014694/2016) en twee maal pv opgesteld wegens drugsbezit (ME.60.LB.030750/2016 en AN.60.LB.003018/2017). Het feit dat betrokkenes moeder en tante nog in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij verblijven immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een recent arrest van de RvV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit

het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014). Indien betrokkene, een meerderjarige man, behoefte heeft aan de zorg van zijn moeder en tante, staat het hen vrij zich aan te bieden zodat ze samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Armenië. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder moeder en tante door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011)."

De verzoeker beaamt dat zijn moeder en tante illegaal op het grondgebied verblijven. Hij wijst er evenwel op dat *"zijn moeder/tante een verblijfsprocedure ex art. 9ter vrw. hangende hebben bij de RvV"* en dat hun vordering bij een verwijdering van het grondgebied *"zal resulteren in een vordering zonder voorwerp of belang bij de RvV"*. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt enkel blijkt dat de tante van de verzoeker nog een hangend beroep heeft bij de Raad en dat de beslissingen die ingevolge de machtigingsaanvragen om medische redenen in hoofde van de moeder van de verzoeker zijn genomen definitief zijn. Bovendien maakt de verzoeker, door te wijzen op de omstandigheid dat bij de Raad een (niet-schorsend) beroep hangend is, niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat zijn moeder en tante *"eveneens illegaal op het grondgebied (verblijven)"*. De omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad impliceert op zich immers niet dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Daarenboven beschikt de tante van de verzoeker, zelfs indien de Raad zou oordelen dat de betrokken beslissing onwettig is en deze zou vernietigen, nog steeds niet over een verblijfstitel.

Aldus maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze een breuk van de gezinscel teweegbrengt.

Er wordt voorts niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker met zijn moeder en tante en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). In dat opzicht wordt er op gewezen dat de verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij *"op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een*

geldig visum" en dat ten laste van hem "*reeds drie maal pv (werd) opgesteld wegens zware diefstal*", "*vier maal pv (werd) opgesteld wegens gewone diefstal*" en "*en twee maal pv opgesteld wegens drugsbezit*" niet betwist. De verzoeker stelt wel dat er in het administratief dossier geen proces-verbaal aanwezig is, noch enig ander stuk waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken en dat in de bestreden beslissing niet verduidelijkt wordt welke omstandigheden zouden wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De in de bestreden beslissing vermelde processen-verbaal werden inderdaad niet opgenomen in deze beslissing zelf en er ook niet bijgevoegd. Het volstaat evenwel om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van deze stukken te vermelden zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen of ze als bijlage toe te voegen. *In casu* wordt gesteld dat lastens de verzoeker verschillende processen-verbaal werden opgesteld wegens zware diefstal, gewone diefstal en drugsbezit. Deze bondige veruitwendiging van de inhoud van de processen-verbaal in de bestreden beslissing geeft de verzoeker reeds zodanig inzicht in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij geen kennis heeft van dit motief. Verder bevat het administratief dossier verschillende administratieve verslagen "*illegaal verblijf*", die door de verzoeker kunnen geconsulteerd worden, waarin de politiediensten verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze verslagen wordt melding gemaakt van de concrete feiten en van het nummer van het proces-verbaal dat naar aanleiding van deze feiten door de politie werd opgesteld. Aangezien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen partij is in de (straf-)za(a)k(en) op grond van de voornoemde feiten, kunnen de integrale processen-verbaal logischerwijs niet worden opgenomen in het administratief dossier. Zoals gesteld worden de nummers van de processen-verbaal wel uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing. Op basis van deze nummers kon de verzoeker desgevallend de processen-verbaal opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat de processen-verbaal *an sich* niet zijn opgenomen in het administratief dossier en dat hiervan tevens geen kopie werd gehecht aan de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Voorts komt het de Raad op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van de talrijke vastgestelde feiten en de recentheid en de ernst ervan heeft geoordeeld dat de verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De omstandigheid dat de verzoeker "*aan ernstige psychische aandoeningen*" zou lijden, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen laat de verzoeker na met concrete gegevens aan te tonen dat hij zijn gezinsleven met zijn moeder, wiens medische regularisatieaanvragen definitief zijn afgewezen, niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. De verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven met zijn moeder, die ook de Armeense nationaliteit heeft, als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, en gelet op wat *supra*, onder punt 3.3.2.2.3.1., werd uiteengezet, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn gezinsrelatie met zijn moeder en zijn tante.

Ten slotte leidt de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten (zie EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Het bestreden bevel sluit immers niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hem opgelegde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de

Vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de band tussen de verzoeker en zijn moeder of tante. Voorts kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn moeder en tante en om zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Ten slotte toont de verzoeker niet aan dat het voor zijn moeder en tante onmogelijk zou zijn om hem te vergezellen terwijl hij terugkeert om zich in regel te stellen of om hem in Armenië te bezoeken.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet en er aanwijzingen zijn dat hij meerdere inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt niet dat de verzoeker, die meerderjarig is, (een) kind(eren) heeft, met wiens belang(en) de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening diende te houden. Voor zover de verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder de punten 3.3.2.2.3.1. en 3.3.2.2.3.2., werd uiteengezet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.2.6. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN